Спинився. Внизу ще шуміли роки навіжені…
Немов у забуте століття зайшов

і стоїш.

Поблизу в тумані повільно бредуть прокажені.
Дзвіночки про них сповіщають,

сповільнюють вірш.

І сиплеться попіл па трави старі і короткі,
і подув залізний плече, як вода, відчува.
Якого ще треба терпіння,

навіщо і доки?

Яка ще потрібна душа

і яка голова?

Небесні потоки лягли унизу на каміння,
і древні, забуті отари в тумані висять…
Якого ще, доки й навіщо

потрібно терпіння?

Які колокільця

про хвору ходу сповістять?